

Advent mellom hast og håp

Forventning er et vakkert ord, som lyder som en spent indre stillhet. Men det er vanskelig å fylle adventstiden med dette indre kravet – julehilsener, innkjøp, stress... En betraktning av Josef Arquero.

14.12.2008

Jordens gang rundt solen markerer vårt livs historie: utfra sirkelen lager vi en linje, lengre fra år til år. I den finnes det en forventning om et langt liv; den retter seg hver gang mot det

nye året, som skal forlenge vårt liv, ikke mot slutten. Utfra troen lager vi linjen fra Guds historie på jorden om til en sirkel: en åpning inne i oss for Kristushemmeligheten i kirkeårets gang. Vi trekker oss dermed bort fra det rent naturbundne, himmellegemenes kretsløp. Kristus er midtpunktet i vår indre bevegelse. Her dreier det seg ikke om en ubestemt venting, men om en forventning som er håp – håpet om fullbyrdelse.

Forventning er et vakkert ord, som lyder som en spent indre stillhet. Men det er vanskelig å fylle adventstiden med dette indre kravet – julehilsener, innkjøp, stress...

Det er ikke lett å trekke seg unna denne ytre ville jakten. Et første lite skritt for å fri oss fra dette kaos rundt oss kunne være i ren undring å spørre seg om hvorfor forberedelsen til advent og "Stille natt" krever så

mye kjas og mas. Det ville være en begynnelse til besinnelse og en styrking av håpet, som bygger på Gud.

I makt og herlighet

I begynnelsen av advent har Kirken ennå ikke kommet til den ”Stille natt”, før dette skjer lar den oss i søndagsevangeliet betrakte ”slutten”, som den kaller ”fullbyrdelsen”: Herrens gjenkomst. Den tilhører – ikke mindre enn juletiden – til troens substans, men lar seg ikke påvirkes så mye av følelsene. De stemningsfulle bildene mangler her. Kristi gjenkomst i makt og herlighet er – med en omvendt rekkefølge av den naturlige som er årsak og virkning – så å si årsak til julen, til hans menneskevorden. Også den har å gjøre med den ”Stille natts” hemmelighet, for Herren skal komme ”som en tyv om natten”.

For advent er en håpets tid. Adventslysene gjør dette håpet synlig ved å være et symbol på det tiltagende lyset. Å utsette seg for dette lyset betyr å først være bevisst på skyggene, som formørker ens eget liv innenfra. Håpet om fullbyrdelse kommer ikke fra oss, men fra Gud. Det sentrale er å ta seg tid til bønn. Og det betyr også å gjøre det klart for seg at Herren, hvis ankomst vi venter på, alltid er her og alltid er kommende. Med et sitat av den hellige Josemaría: ”Advent. Hvor viktig er ikke denne tiden for oss til å fornye vår venting, vår lengsel, vår oppriktige trang til Kristi ankomst! Og Han kommer jo hver dag til din sjel, i eukaristien! – *Ecce veniet!* – Se Han kommer snart! Slik roper Kirken til oss” (*Forja*, 548).

Jorden skal selv bli himmel

Ifølge Thomas Aquinas underviste Herren oss om håpet da han lærte

oss sin bønn. Kardinal Ratzinger kommenterte dette på følgende måte: ”Fadervår er en skole i håp – en konkret øvelse (...) Et fortvilet menneske ber ikke lenger, fordi det ikke håper lenger, et menneske som er sikker på seg selv og sin makt ber ikke lenger, fordi det stoler på seg selv. Den som ber, håper på en godhet og en makt som overgår ens egen evne. Bønn er håp om virkeliggjøring (...) Alt vi håper på munner ut i et eneste håp: Komme Ditt rike, skje Din vilje som i himmelen så og på jorden. Jorden skal bli som himmelen, den skal selv bli himmel. I Hans vilje ligger alt vårt håp.” Og den nåværende pave avrunder sin tankerekke med et ord som en del lydhøre mennesker har gjort til rettesnor for sine liv: ”Å lære å be er å lære å håpe, og er derfor å lære å leve”. (Ratzinger, *Auf Christus schauen*, s. 26)

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
advent-mellom-hast-og-hap/](https://opusdei.org/nb-no/article/advent-mellom-hast-og-hap/)
(01.04.2026)